

siden de brød op fra Favsing Præstegaard, havde hun taget det Løfte af ham aldrig at opgive Kampen for Sandheden og aldrig at tage mod Naadsensbrød af den Kirke, der havde forskudt ham.

»Tænk nu bare ikke paa os!« havde hun sagt til ham ved Afskeden idag. »De 40 Kroner rækker langt. Og nu har jeg jo ogsaa min Strikkemaskine.«

Tre usigeligt lykkelige Uger havde han tilbragt sammen med Familien i den lille Fiskerhytte ved Havet, hvor den havde boet tilleje det sidste halve Aar, mens han selv den hele Sommer havde været paa Vandring. Store Dele af Jylland og det meste af Fyn havde han gennemrejst i al Slags Vejr, oftest — ligesom i sin Drengetid — paa bare Fødder for at spare Støvlerne. Mere end hundrede Vækkelsesmøder havde han holdt i Rejsestalde og Krostuer eller paa aaben Mark, fordi ikke alene Kirkerne men ogsaa alle Forsamlings- og Missionshuse var bleven lukket for ham paa Statspræsternes Begæring. Og imens havde hans Kone ganske alene holdt sammen paa Hjemmet trods sin legemlige Svaghed. Aldrig hørte han mindste Klage fra hende. Heller ikke mærkede han længer noget til den Begærlighed efter Vidunder-Pulvere og styrkende Præparater, som hun til ingen Verdens Nytte havde plaget sig saa meget med i Favsing Præstegaard, — ganske som han selv dengang havde gaaet og pylret med sin Samvittighed